

Οι γιορτές «Ανοιχτού Θεάτρου» αυτά τα καλοκαίρια, με τον τρόπο που εντάχθηκαν και αφομοιώθηκαν μέσα στο οργανωτικό πνεύμα του γιορτασμού των 2.300 χρόνων της Θεσσαλονίκης, έγραψαν το γνωστό τους πρόσωπο και έγιναν αφορμή πολλών σχολίων και επικρίσεων. Το στοιχείο που μπορεί να καταγγελλεί με θεοδικία είναι ότι πρός το παρόν τουλάχιστον δεν εκδηλώσαν ούτε καν υποτυπώδη όνομα της καλλιτεχνικής στάθμης των προσηγομένων ετών.

τα γνωστά θεωρικά σχήματα της Θεολογικής που επινοήθηκαν για να καλύψουν τον πλάστη του θεού. Εμφανίστηκαν αβυσσικά υποθέσιμα. Εάν να μην έδωθε αυτό, έδωκε παραστάσεις επισημασμένων θιασώδων που δεν μπορούσαν να αποδοθούν ούτε στον Ισπανό μιας καλλιτεχνικής ελλειμματικής δουλειάς με παραποιήσεις. Αν εξαιρεθεί την «Παραποίηση της Τέχνης» που επανάλαβε την χειμερινή της δουλειά στο «Παράδειο της Σφαγής» του Ευγένιου Ζονσκό, οι μέχρι στιγμής παραστάσεις κινήθηκαν σε κλίμα «αγαλλία» με τρωτικές με έννοια επιπαραπονήσεις αναπόδεικτες, με έντονα στοιχεία θύλου και έντεχνου ερμηνευτικού, και ποιοτικής σημασίας. Κυμνίστηκε χωρίς γέλιο, έμμετρες χωρίς κλίμα, κείμενα ποσοτικά και συγκυμνίσματα, διαστάσεις κλασσικών συγγραφέων, με λυρικές ή χωρίς κενά στοχο. Οι θεατές που φετινό καλοκαίρι δεν να βαρυστή εύκαιρα να μάθουν στους χώρους της θεατολογικής θεατρικής πρόθεσης να ανακαλύψουν νέους πόθους να μην αλλά σενάρια ή την ανδραγμία ενός ένοχου φροντιστή» του Χρηστάκη ή καλλιτεχνική ή «χρηστική» από την κάθε άποψη, ανθεμική την πενήντη μου αιώναδότη άποψη ότι οι «Γιορτές Αποχαιρέτου Καίτη» είναι μια θέρηνά σου.

**Αντί για τὸ «Θαῦμα»
ἢ... ὑποβάθμιση**

Καμωδίες χωρίς γέλιο, έπιθεωρήσεις χωρίς κλίμα, κείμενα σοφιστικά και συγκεχυμένα, διασκευές κλασικών συγγραφέων, φλύαρες ή χωρίς κανένα στόχο. – Παραστάσεις με περιεχόμενο σχολικό και λαϊκιστικό.

τέχνης για καλλιτέχνες και κοινό
πού θα δώσει την ευκαιρία σε
νέους θιάσους να αναπτύξουν την
προσωπικότητα και τους κώδικες
της τεχνικής τους.

[illegible]

παράδοση και συνεπή πορεία, υποβαθμίστηκαν από την φιλοδοξία αυτής της υπέρβασης. Εντείνοντας κι αυτές το κλίμα της γενικής υποβάθμισης που βασίλευε στις «Γιορτές Ανοιχτού Θεάτρου».

● Δεν γνωρίζω τὰ κριτήρια
ἐπιλογής τοῦ Δήμου Θεσσαλονί-
κης. Εἶμαι μόνο σέ θέση νά κρίνω

Γραφει η Ηρω Βακαλοπουλου

της συνέντευξης. Αν είναι αυτά που θα διφύουν να υποθέτουμε όλα τα συμπτώματα της φετινής πολιτιστικής εκθάλαξης, τότε οι επιλογές δεν πρέπει να είναι διανοητικά άμεμπτες, αλλά να επιβεβαιώνονται από συμπεριφορά, ιδεολογίες, κυκλώματα, και λοιπά συνδυασμό γνωστού σε όλους μας. Στο σημείο αυτό δεν ένοια φυσικά μπόι ανεπαρκής η άσχημη παράσταση ένος επαγγελματικού βίου, αλλά την εμφάνιση, την πρώτη ή δεύτερη ή και τρίτη φορά, θεατρικών ομάδων που όχι μόνο δεν παρουσιάζουν εξέλιξη, αλλά εμφάνιζονται έναν εύκολο ερασιτεχνισμό με το εύκολο προσωπείο της λοιπής έλξης. Όχι. Το κοινό της Θεσσαλονίκης δεν χρειάζεται πανηγυριστική (καλλιτεχνική) τροφή, χρειάζεται τέχνη. Αν ήταν καλύτερα έθιμοι, με δέτο και επί τούτο ορισμένους παραστάσεις, Δυστυχώς όμως είναι τούτη η άνοια και η ημιμά-

θείδ του, ώστε να πέφτει εύκολα στο δλοκανο της επιφανειακής αποτίμησης, φτάνοντας στο σημείο να έδεικνώνει την πλήρη και τη σύγχυση που του επιβάλλει μια παράσταση, με τη στωική άνοχη. Η ασιχμή του πάντως και η άμηχανία του σε όρισμένες παραστάσεις στάθηκε μάρτυρας ενδεικτικός της αποτυχίας του δόνα - παράσταση - θεάτης».

Με τις δυσάρεστες αυτές διαπιστώσεις, και επειδή οι μετ' πολλών παραπονοιών ιδρύεσθαι του έθνους μας λύση, οριστική κρίσις, γιατί πρέπει να αναλυθούν με πρόθεση να εντοπιστούν διδακτικά τα λάθη και οι άπαισιες επί θόρου της τέχνης, ανέθεθα την κριτική τους για το φαινόμενο, όταν θα άρχισα η χειμερινή τους επανάλυσή στις κανονικές σπινές των θεατρικών τους. Είναι μια εύκολη άσβαση που υποχρεώσε η εύνοια της στήλης, γιατί διαπιστώσα ότι η πλειοψηφία των συγγραφέων, οι οποίοι μετέφεραν, συνηθέστερα, ούτως η διαφορετικότερα, τα θαύμα δωδώνοντος που έθελαν να σπουδάσουν τους ίδιους τους δασκούς και στο κοινό, και τις αίες που δημιουργούν την τελεωμένη της υφάδας.

★ Τώρα θα εξομολογηθώ λιγάκι ότι είδα ένα Χουρμούζη μορφολογικά έξυπνο και εύρηματικό, χωρίς στάλα χαρακτήρα, μια επιβεβαίωση που μετά θίγει στεκόταν στα δεκανίκια της μέτρησης

και φάλαγγα στα δεξιά και στα αριστερά.

Η μεσοκινική αυτή Γυναίκα, με τα τριήχητα συννεφάρια από τριό ανεκτίμητο αγγικό συμφέρον, του νέου συνόλου του Ανδρικού (παράδοξο, άνατομο) του Διαίου χορστίν (Dancet) - φημι και των περιπατημένων διατριπών (ακρόασιες, ζοχαλλεία, κλοφές), μες σήμας όλους, με όδους άγνώστους ανθρώπων φιλά, πολύ φιλά, μες άπιστία από τα όρη της εποχής μες και με έμπιστα στην άγνοια της μες άλλης εποχής, μες άλλης κομωτικής, μες άλλης φιλοσοφικής, άλλης και συνέπειας, άγνης και ενδοξίας, με καθόρι μέτρο «αλληγορικά» το κάθε όργανο, ή κάθε σήμα, ή καθεύνα χορστίν, ή κάθε μέτρο και παντομίμα, είχαν στο ταπεινό της έγγραφό της κατέχον με σιγουριά τα τελέντα και τη γνώμη αυτού που κένον. Απλά άνατομοί του λαού που τινώδον με τη

παιδία που παίζανε, διαβάτες παραστίκι, στάθηκαν μαγεμένοι και παρακολούθησαν την παιχνιδιάρικη απόπειρά του μύθου των χαρών της ζωής και του θανάτου. κι όταν η παράσταση τέλειωσε, φύγαμε όλοι ήρεμοι, γεμάτοι, με τους ήχους της μουσικής να πλανιούνται μέσα μας.

Η τέχνη είναι: το φθηνότερο
 δαμά και δυσκολότερο πρό-
 γραπτό στον κόσμο. Αρκούν λίγα
 γραμμάτια, μερικά δάκρυα, κανο-
 μπαλλόνια, και το περιβάλλον
 να άνοιξη. Ανάβει όμως δύσκολο
 το μολύβι: παιδεία, ταλέντο, άσκηση
 μορφική και σεβασμός στους
 νόμους της. Η Ελλάδα παίζει να
 βγει να να επιδείξει από το έλα-
 τος παράδεισο καλλιτεχνική. Αντί-
 όττι επιδεικνύει να επιδείξει κατευ-
 νη δύσκολο θέατρο, να καταπεί-
 νη Ελλάδα που βαστάει αλώ-
 ος άλλους παλαιούς. Αυτό το
 μέρος μαζί με πολλά άλλα μας
 κερσάν στην ελπίδα αντίθεσης ανά-
 ος από να μόνος άσους και
 ορμητικά να όλα και στην προέξ-
 ορμήνωση καλύτερη ποιότητα.

Ηρώ Βακαλοπούλου

Ηρώ Βακαλοπούλου